

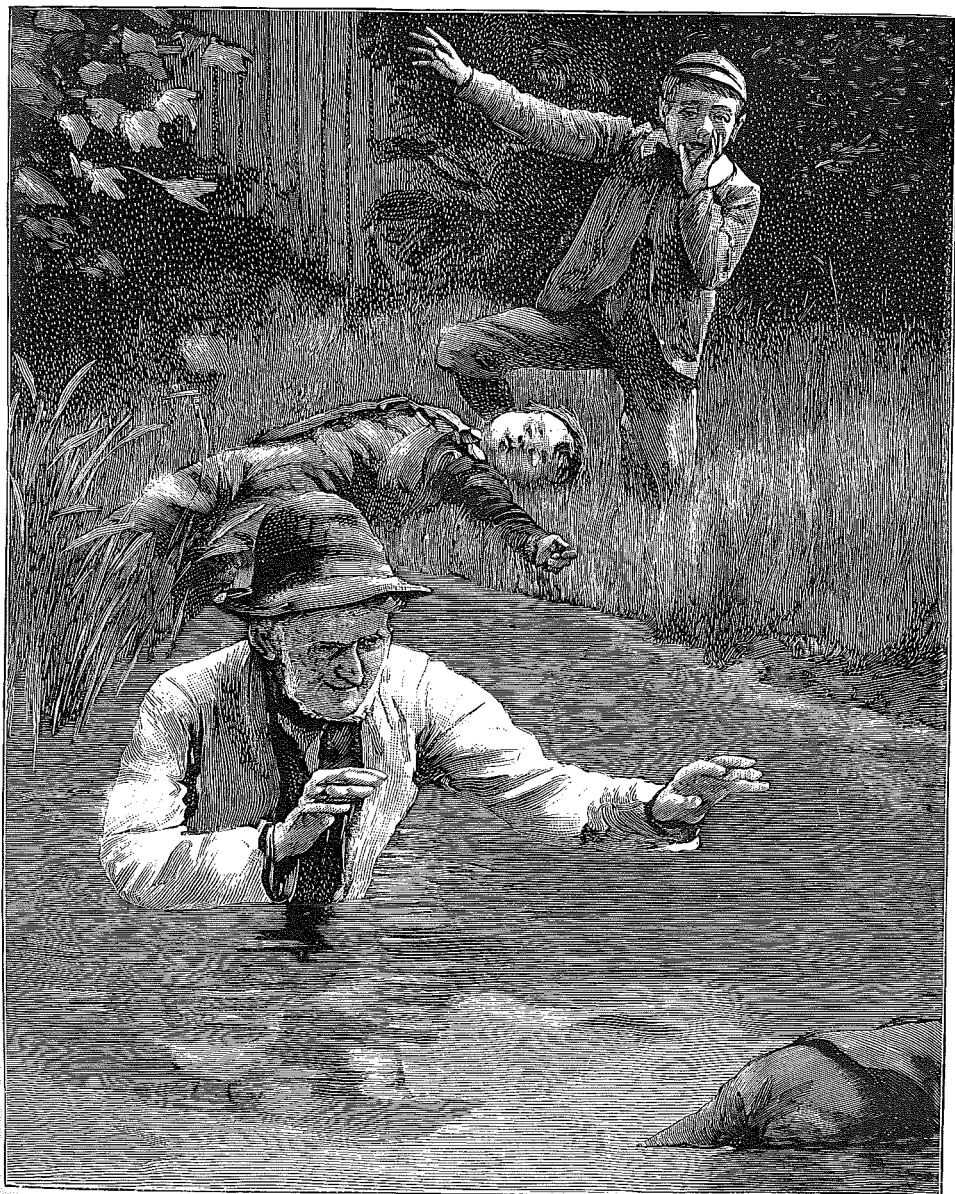
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18.

6te mai 1894

20de aarg.

En styg guttefreg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I paalet til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Attende lektse.

Hvad Gud siger om sine bud.

II. Guds forjættelse til dem, som elsker ham og holder hans bud.

ABC-klassen: Gud siger: „Jeg gjør misfundhed . . . mine bud.“

Katekismus-klassen: Jak. 2, 10: „Hver den, som holder den hele lov, men støder an i et bud, er bleven skyldig i dem alle,“ og Rom. 3, 20: „Ved loven kommer syndens erkjendelse.“

Forklarings-klassen: Jak. 2, 10, Rom. 3, 20, og Rom. 10, 4: „Kristus er lovens ende til retfærdighed for hver den, som tror.“

T i n k .

1. Hvad lover Gud dem, som elsker ham og holder hans bud? Kan vil gjøre misfundhed mod dem indtil tusende led.
2. Hvad vil det sige? Gud lover dem naade og alt godt for tid og evighed.
3. Hvortil bør dette Guds gode løfte løfte os? Til at elske ham og forlabe os paa ham og følge hans befalinger.
4. Hvormange mennesker kan nu holde Guds bud saaledes, som Gud vil have dem holdt? Ingen.
5. Men Gud vil vel dog gjøre misfundhed mod dem, som oprigtig søger at holde hans bud? Gud lover at gjøre misfundhed bare mod dem, som vittelig holder hans bud.
6. Sæt at en holdt den hele lov, men stødte an i bare et bud? Kan var dog skyldig i dem alle (Jak. 2, 10).
7. Hvorledes det? Summen af alle bud er fjærlighed til Gud og næsten; men den, som bare synder mod et bud, f. eks. det syvende, fortærner Gud og fjæber næsten.
8. Men profeterne og apostlerne, de holdt dog vel Guds bud fuldkomment? Gjaas siger: „Vi var, vi alle, som de urene,“ og Paulus bekjender: „Jeg er ikke fuldkommen.“
9. Hvad gæder det da, at loven viser os, hvad vi bør gjøre, naar vi ikke kan gjøre det? Dermed bringer den os til at kjenne vor synd (Rom. 3, 20).
10. Naar loven ikke straffer til at gjøre os retfærdige og skaffe os Guds misfundhed, hvorved sker det da? Alene ved Jesus Kristus (Rom. 10, 4).

Lessons for the Sunday School.

Eighteenth Lesson.

WHAT GOD SAYS OF HIS COMMANDMENTS.

II. God's promise to those that love him and keep his commandments.

ABC Class: God says: "I show mercy . . . keep my commandments."

Catechism Class: James 2. 10: "Whosoever shall keep the whole law, and yet offend in one point, he is guilty of all," and Rom. 3. 20: "By the law is the knowledge of sin."

Explanation Class: James 2. 10, Rom. 3. 20, and Rom. 10. 4: "Christ is the end of the law for righteousness to every one that believeth."

INSTRUCTION.

1. What promise does God give those that love him and keep his commandments? He will show mercy unto thousands of generations of them.
2. What does that mean? God promises them grace and every blessing for time and eternity.
3. What should this kind promise of God urge us to? To love and trust him and gladly do according to his commandments.
4. How many men can keep God's commandments, as he would have them kept? No one.
5. Will God, then, not show mercy unto those that earnestly strive to keep them? God has promised to show mercy only unto those that really keep his commandments.
6. What if a man should keep the whole law, and offend only in one point? He would yet be guilty of all.—James 2. 10.
7. How so? The sum of all God's commandments is love to God and our neighbor; but he, that sins against but one commandment, for instance the seventh, both offends God and harms his neighbor.
8. But the Prophets and the Apostles, did not they keep God's commandments perfectly? Isaiah says: "We are all as an unclean thing; and Paul confesses: "I am not perfect."
9. Of what use is it, then, that the law shows us, what we *ought* to do, as long as we are not *able* to do it? The law thereby makes us know our sin.—Rom. 3. 20.
10. Whereby can we, then, be made righteous and gain God's mercy, since this cannot be effected by the law? Through Jesus Christ alone.—Rom. 10. 4.

Ombord paa de „tre venner“.

Det var et af disse store emigrantskibene, som laa der med dampen oppe. Det ringte ombord, og nu blev der en sigen farvel; de mange hundrede mennesker tog afsked med slegt og venner for at drage til Ame-

rika, hvor de haabede at gjøre sin lykke. For bestandig forlød de det kjære, gamle Skotland, og det spørgsmaal stod at læse i mangt et ansigt: vil vi nogensinde gjense disse vore kjære her paa jorden?

Kraft gled det mægtige skib nedad floden, fjernede sig mere fra det mørke, tilrøggede Glasgow og nærmede sig havet.

Kapteinen gned fornøjet sine hænder: „Vi vil faa en udmærket reise, vinden er i det rette hjørne, og damerne vil faa det saa behagelig, som om de sad i sin egen dagligstue“, henbendte han sig artig til nogle af kaptspassagererne.

„Hvor mange passagerer har De egentlig, her kaptein?“ spurgte en ældre herre.

„Alt i alt har vi 1150 sjæle ombord; det er et stort antal, ikke sandt, og de finder ikke let en saadan samling af pene, ordentlige emigranter.“

1150 sjæle sagde han, men han vidste ikke, at der var 1152. Nede i den underste del af skibet i et mørkt rum mellem kasser og baller var der to smaagutter skjult. To forfulgte smaagutter fra Glasgow, som hverken havde slegt eller hjem, kjendte kun hverandre, men saa holdt de ogsaa rigtig meget af hverandre.

Ben, fjorten aar gammel, var mørk, høi og mager; Georg, fire aar yngre, var lys-haaret og stille, lignede mere en liden pige, skjønt han havde levet hele sit liv paa gaden.

Ben var en energisk gut med gode evner. Der var ikke den ting, han ikke gjerne vilde gjøre for Georg; han tog sig af ham og sørge for ham fra den dag af, da deres fordrutne far jog dem med hug og slag ud af huset. De havde ingen mor, Ben huskede, da hun sidste Gang tog dem i sine arme og velsignede dem, men Georg havde ingen erindring om hende.

Mangen nat havde de sovet ude mellem bordstabler eller hvorfomhelst og ikke havt andet at spise, end hvad de fandt paa bryggerne af bedærvede æbler, grøntsager og slegt. Sommetider kunde de tjene nogle ører ved at gaa erende.

Det var godt for Ben, at han havde sin yngre bror, der holdt ham borte fra mange fristelser til det, som var ondt. Men det var et tungt, haardt liv, og naar vinteren kom, maatte de for Georgs skyld finde paa

noget andet; han stod ikke i det. Han var begyndt at hofte saa svært i det sidste.

Da var det Ben fattede den dristige plan at liste sig ombord paa et skib, som gik til New York, for at prøve, om det vilde gaa bedre der.

Han sparede alt, hvad han kunde af det lille, han tjente, for at kunne købe biskuit, ost og æbler til nisse paa reisen. Han spiste saa lidt, at han blev forfærdelig mager, og kaldt næsten om af træthed, da de omsider var komne ombord paa de „tre brenner“.

„Vil du ikke have en biskuit og et halvt æble nu, Georg?“ spurgte Ben og famlede om i mørket; „jeg tænker det er nok nu, du skal faa mere imorgen, vil du?“

„Na ja, men her er saa sælt koldt og mørkt, tror du det altid vil være saa mørkt som nu?“

„Na nei da, det er midt om natten nu; naar morgenen kommer, bliver det nok lysere.“

Det var kun en svag lysstraa, som om morgenen trængte ind i deres uhyggelige rum, og det blev lange nætter og dage, meget værre, end Ben havde tænkt. Værst blev det, da efter seks dages forløb deres vandforsyning slap op, da begyndte han næsten at tabe modet.

Men lille Georg, hvad led ikke han i disse dage, svag og syg, som han var.

„Bare lidt vand, Ben, bare en eneste liden draabe, jeg kan ikke spise.“

Stadig blev de skræmt af en stor rotte, som idelig kom igjen, uagtet Ben jog den bort. Besle Georg var rent ude af sig af skræk, han streg høit og holdt Ben fast om halsen.

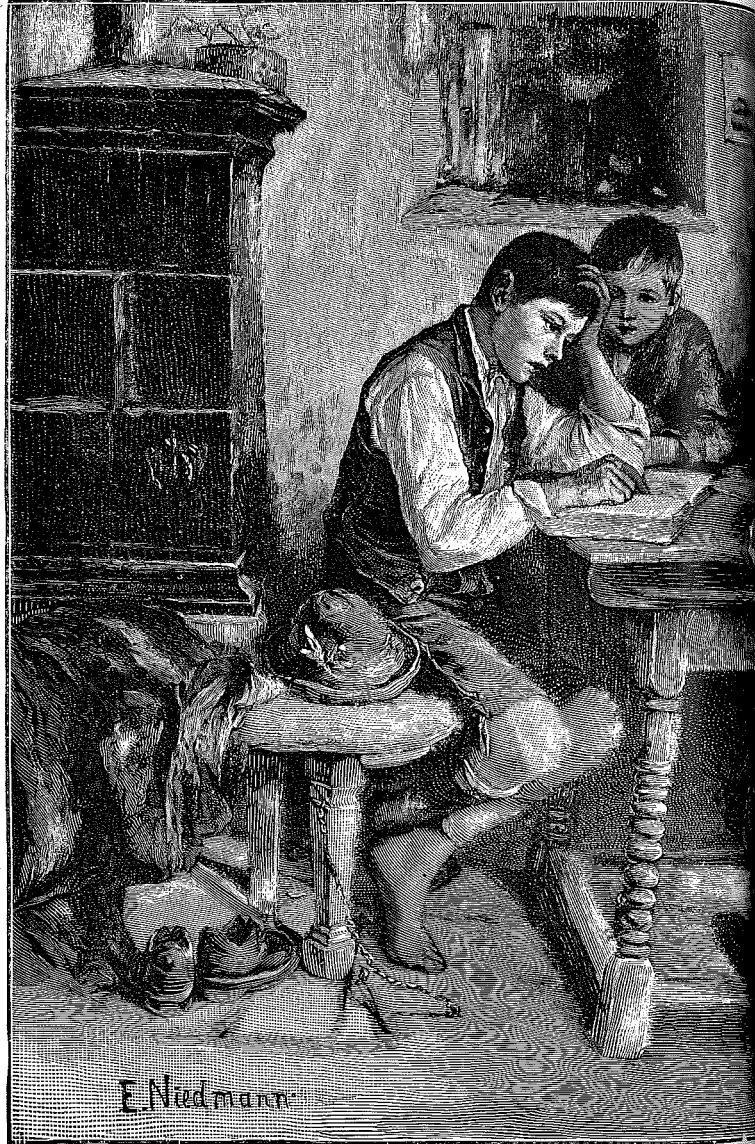
„Kjære, ti stille, Georg, skibsfolkene kan høre os, og jeg ved ikke, hvad de vil gjøre med os.“

„Tror du, de vil prygle os, Ben. Drukne os kan de vel ikke gjøre.“

„Nei da, vær bare ikke bange, men se til, om du kunde faa sove; jeg skal holde dig saa fast, saa fast.“

Han græd sig i søvn, men Ben sad der stiv og kold, tænkte om og om igjen paa, hvad de skulde gjøre; sandsynligvis var de nu halvveis. Kunde nu høre Georg holde det ud en uge til, men naar han ikke spiser saa —

To gange var i denne tid en matros

kommet ned i rummet for at hente noget, men uagtet han havde lampe med, havde han ikke seet dem. Kom han nu en gang til, saa vilde Ben gaa hen til ham og bede ham hjælpe Georg.

Men tænk om der ikke kom nogen, saa vilde de dø af sult og tørst.

Georg vaagnede og saa kom hosten.

„Na Ben, jeg har drømt saa vakkert“, hvistede han, „jeg syntes jeg løi høit, høit oppe i luften, alt var lyst og vakkert; men jeg kunde ikke se dig nogensteds, Ben. Husker du den lille pigen, som døde, hende, som døde ved siden af os? Hun var der, og hun kjendte mig og kom springende imod mig. Der kom en engel hen til mig og spurgte, om jeg ikke var glad nu. Jo, naar bare Ben var her. Han kommer nok, han ogsaa, men ikke endda. Var ikke det en vakker drøm. Ben?“

Men Ben hørte neppe, hvad broderen fortalte, han havde lagt merke til, at lugen blev lukket op, og at der kom nogen ned.

„Sig ganske stille Georg“, hvistede han, „jeg vil gaa hen og tale med manden.“

(Sluttes.)

En styg guttестreg.

(Med billede.)

Det vilde blive græselig moro! Derom var Otto og hans gode ven Tom ikke i den mindste tvil, og de var ivrig optagne med de nødvendige forberedelser. De stoppede ved hjælp af halm og gamle filler ud en figur, som havde en del lighed med en menneskelig skikkelse, og tog tilfidsst paa den nogle gamle klæder, som havde tilhørt Ottos lille broder Henrik; de søgte i det hele taget at faa den udstoppede figur til at ligne Henrik saa meget som muligt. Dette arbejde blev udført borte mellem nogle buske i den store have, som tilhørte Ottos og Henriks forældre, og lige i nærheden af fiske-dammen.

Ikke langt fra dammen holdt den gamle gartner, som hedte Gregor, paa med sit havearbejde, og det var ham, de vilde have moro med. De behøvede ikke at være bange for, at han skulde høre deres tale og latter, medens de stoppede ud sin halmfigur; thi gamle Gregor var meget døv.

Otto drev ofte løier med den gamle og stod slet ikke paa god fod med ham. Derimod var Gregor overordentlig glad i Henrik, og nu var det deres hensigt at kaste halmfiguren i vandet og faa indbildt den gamle, at det var hans lille ven, som holdt paa at drukne.

Tilslut var de færdige med den udstoppede figur, som de derpaa i al stilhed bragte hen til vandkanten. Det var deres hensigt at kaste den et stykke ud fra land med hovedet vendt ned, og de haabede, at naar den blev vaad, vilde blot en del af den komme over vandet. Men de fik den ikke til at ligge, som de vilde. Otto greb derfor en lang stang og forsøgte dermed at faa skybet den i den stilling, som han ønskede; men det vilde ikke lykkes for ham, han kom blot til at støde den længere fra land, og tilslut kunde han omtrent ikke længere naa den med stangen.

Han vilde imidlertid gjøre et sidste forsøg og strakte sig saa langt han kunde, men da tabte han pludselig fodfæste og styrte med et høit skrig ud i vandet. Rige inde ved bredden var dammen ikke dyb; men den glatte lerbund begyndte temmelig snart at skræne skarpt nedover, og jo mere Otto anstrengte sig for at komme op, des længere gled han udover. Svømme kunde han ikke.

Tom saa, at han ikke var istand til at hjælpe, og sprang hen for at faa fat i Gregor. Den gamle gartner gik rolig og spadede. Skjønt han ikke var længere borte, havde han ikke hørt Ottos skrig, og han var saa døv, at det faldt vanskeligt for Tom at faa ham til at forstaa, hvad der var hændt; det var mere ved hjælp af tegn end ved ord, at han fik gjort ham det begribeligt. Men da han endelig opfattede, hvad der var hændt, kastede han spaden fra sig og skyndte sig hen til dammen, saa hurtig som hans gamle ben kunde bære ham.

Da han naaede frem til dammen, saa han Otto kæmpe for livet ude i vandet, og længere ude syntes han at se en anden gut, som holdt paa at drukne. Han indbildte sig straks, at det maatte være saa, at lille Henrik var faldt i vandet, og at Otto under forsøget paa at redde ham selv holdt paa at drukne.

For Gregor var dette mere end nok. Uden at betænke sig et øieblik styrte han

ud i bandet og greb Otto, hvis kræfter nu næsten var udtømte. Men ogsaa for den gamle Gregor var det vanskeligt at faa fodfæste paa den glatte lerbund, især med den ikke lette gut i sine arme, og det var først efter megen anstrengelse, at det lyktes ham at faa bragt den bevidstløse Otto iland og lagt i græsset ved bredden af dammen.

Tom's tanker havde været saa optagne med redningen af Otto, at han ganske havde glemt den udstoppede stikkelse, som endnu var synlig ude paa vandfladen. Han blev derfor høist overrasket, da han saa Gregor styrte i vandet for anden gang og arbeide sig ud mod den.

„Kom ind igjen! Kom ind igjen! Det er bare en halmfigur!“ skreg han ud mod ham. Men Gregor hørte ikke, hvad han raabte. Dertil var han altfor døv og optagen med tanken paa at redde sin herres søn; det kostede ham ogsaa stor anstrengelse at faa fodfæste paa den glatte bund.

Tom raabte gang paa gang ud til ham, men til ingen nytte; den gamle hørte intet eller forstod ialfald ikke, hvad der blev raabt.

Den stakkars gamle gartner var allerede et par gange faldt overende og havde været under vandet og var saa træt og medtaget, at det saa farligt ud for ham selv. Alligevel opgav han ikke sit forset, men stræbe for at komme ud til den synkende stikkelse. Brave gamle Gregor.

Tom skyndte sig nu afsted for at faa hjælp og kom snart tilbage med et par mænd. Da disse kom tilstede, havde den gamle naaet ud til den udstoppede figur, som han anstrengte sig til det yderste for at faa iland; men han var nu saa udmattet, at han havde vanskeligt for at orke mere. Alligevel vilde han ikke slippe sin herres søn, han mente endnu, at det var denne, han havde i sine hænder, han gled og faldt atter og atter i lerbunden, og hvis ikke de to mænd var komne ham tilhjælp, havde det sandsynligvis været forbi med ham.

Da de bar den gamle iland, havde han endnu halmfiguren i sine arme, det var vanskeligt nok at faa ham til at slippe den. Men snart faldt den stakkars gamle bevidstløs om.

Baade han og Otto blev baarne ind i huset, hvor der blev gjort alt muligt, forat de kunde komme til kræfter igjen. Otto,

som var ung og kraftig, var et par dage senere lige frisk igjen, og merkede ingen følger af sit bad; men ikke saa med Gregor. Først lod det til, at ogsaa han skulde komme sig, men desværre fulgte der en alvorlig sygdom, som fjorten dage senere endte med døden.

Saaledes endte denne sørgelige guttestreg.

En syg mand.

Paa Napoleon den tredjes tid var der i Frankrige en høi adelsmand, som var meget vantro og gjorde megen skade ved sine vantro samtaler. Men omsider blev han ked af dette arbejde og længtes efter noget, som kunde tilfredsstille hans trætte sjæl. Han forsøgte fornøielse af alle slags, men forgjæves. Han reiste fra det ene sted til det andet i den tanke, at nye omgivelser vilde adsprede og tilfredsstille hans sind; men han blev stadig mere og mere mørk og fandt ikke glæde i noget. Omsider blev han saa syg, at hans store ven, keiseren, som frygtede for, at hans helbred vilde ganske undergraves, sendte ham til London til en udmærket læge. Da denne saa ham, sagde han: „Der er noget, som hviler paa Deres sind.“ „Har De gjort noget, som kunde skade Deres karakter eller anseelse?“ Manden erklærede, at det havde han ikke, men lægen paastrød, at det var saa, og at han maatte sige him det. „Hvad der trykker mig og gør mig elendig“, svarede tvileren, „er tanken paa evigheden, og hvor jeg skal tilbringe evigheden.“ „De er kommen til den urette læge“, svarede doktoren. „Hvordan, tror De da, at der ikke er noget haab?“ spurgte han i fortvivelse. „Jo, dersom De vil gaa til den rette læge; han har et sikkert middel.“ „Al, om De kunde overbevise mig om, at Kristus er Guds søn.“ Den gudfrygtige læge aabnede nu sin bibel og beviste af skriften, at han sandelig var det, og adelsmanden fandt trøst og hvile i Kristus.

En natlig forstyrrelse.

Smaa havde lagt sig for over en halv time siden, og barnepigen havde seet dem i dyb søvn, førend hun gik ned i køkkenet for at faa sin aftenmad.

Da vaagner Marie. Maanen skinnede ind i værelset. Hun reiste sig op i sin lille seng og saa bort paa sin lille broder Hans, som laa og sov sødelig ved den anden væg.

Hun blev siddende en stund i sengen; men raabte tilslut bort til broderen:

„Hans! Hørte du ikke en støi?“

„Nei,“ svarede Hans og havde mest lyst til at lægge sig til at sove igjen.

„Jeg hørte det tydelig,“ sagde Marie.

„Nu hørte jeg det ogsaa,“ svarede Hans. Han var nu bleven aldeles vaagen og havde reist sig i sengen.

„Hvad tror du det er?“ spurgte Marie.

„En tyv!“ svarede Hans.

„Na langtfra! En tyv vilde støle meget mere. Jeg synes, det høres, som om min dukke skulde være kommen ud af sin seng og gaa omkring.“

„For noget tøv!“ sagde Hans. „Du ved da, at ikke dukker kan gaa omkring.“

„Kan de ikke det? Har de ikke ben ligesom os?“

„Uf! Jeg ved, at mine ben ikke er gjort af filler og sagnug ligesom dukkerne. Og jeg ved, at de ikke kan gaa ud af sin seng og hoppe omkring ligesom os.“

„Hys! Hørte du det ikke igjen nu? Det var derude! Hun pegte paa fideværelset, hvortil døren stod paa glyt.

„Ja, det høres virkelig ganske som en dukke, som gaar omkring,“ sagde Hans og forsøgte at le.

Marie raabte paa barnepigen, som pleiede at ligge inde hos dem; men snart opdagede hun til sin forskrækkelse, at barnepigen ikke laa i sin seng.

„O, Hans!“ udbød hun. „Hanna er gaaet ud! Tænk om det er tyve. De stjæler ganske ogsaa min dukke.“

„Kom lad os titte ind og se!“ foreslog den modige lille Hans.

Snart efter var begge de smaa hvidklædte skikkelser nede paa gulvet. Stille listede de sig hen til døren og tittede forsigtig ind.

Og hvad fik de da øie paa? Ingen tyv! Heller ikke nogen dukke, som havde hoppet ud af sin seng og vandrede om; men derimod opdagede de i halvmørket et stort, mørkt dyr, som holdt paa at spise paa noget, som laa paa gulvet.

Begge satte i et forfærdelses skrig, som kunde høres over halve huset.

I næste øieblik kom først moderen og lige derefter barnepigen styrrende ind. Den sidstnævnte havde løbet fra sin grødtallerken i en saadan fart, at tallerkenen var faldt i gulvet og slaaet sig i mange stykker, og moderen skald over hele legemet af skræk over de forvilede skrig, som hendes smaa havde udstødt.

Hans oplyste straks, at det vist var en ulv, som holdt paa at spise op Maries dukke. De smaa havde heller ikke taget fejl i, at der var et dyr inde i værelset, og at dette dyr havde dukken mellem tænderne; men dyret var ingen ulv, det var en hund, som paa en eller anden maade var kommen ind i værelset, og som man kunde se havde ligget og strakt sine trætte lemmer paa en seng derinde, men nu havde foretrukket at røre lidt paa sig og der ved forstrækket de smaa.

Hunden blev straks jaget ud og de smaa bragte iseng, og dermed er vor historie ude.

